

Datum van inontvangstneming : 06/08/2015

Zaak C-322/15**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

29 juni 2015

Verwijzende rechter:

Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 april 2015

Verzoekende partijen:

Google Ireland Limited

Google Italy Srl

Verwerende partij:

Autorità per le garanzie nelle comunicazioni

(omissis)

Beslissing van het Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (omissis) op het beroep (omissis) ingesteld door Google Ireland Limited en Google Italy Srl (omissis) tegen de Autorità per le garanzie nelle comunicazioni, (omissis) en ten aanzien van Filandolarete Srl, met als interveniënten aan de zijde van verweerster de Associazione Confindustria Radio Televisioni, (omissis) **[Or.2]** (omissis) en de Federazione Italiana Editori Giornali (Fieg), (omissis), tot nietigverklaring van besluit nr. 397/13/CONS betreffende de „Informativa economica di sistema” (verklaring omtrent economische gegevens; hierna ook: „IES”), gepubliceerd op de internetsite van de Autorità per le garanzie nelle comunicazioni (AGCOM) op 2 juli 2013, voor zover daarin de verplichting om een verklaring omtrent economische gegevens te verstrekken wordt uitgebreid naar aanbieders van webreclamediensten en vennootschappen met statutaire zetel buiten Italië.

(omissis) [procedure]

Overwegende hetgeen volgt:

[Or.3]

- De vennootschap Google Ireland Limited en de vennootschap Google Italy Srl hebben bij het Tribunale amministrativo regionale del Lazio beroep ingesteld tot nietigverklaring van besluit nr. 397/13/CONS van de Italiaanse Autorità per le garanzie nelle comunicazioni (AGCOM) (omissis) betreffende de verklaring omtrent economische gegevens.

- Op 25 juni 2013 heeft de AGCOM het genoemde besluit nr. 397/13/CONS betreffende de verklaring omtrent economische gegevens (IES) vastgesteld, waarin als adressaten van die informatieplicht onder meer ondernemingen worden genoemd die reclamediensten aanbieden op het web en op andere vaste of mobiele digitale platformen [artikel 2, lid 1, onder e)], alsook personen wier omzet wordt verwezenlijkt op het nationale grondgebied, ook als deze wordt verantwoord in de jaarrekeningen van vennootschappen met statutaire zetel buiten Italië (artikel 3, lid 5).

- Volgens de AGCOM is deze uitbreiding noodzakelijk geworden na wetgevingsvernieuwingen in Italië bij decreto legge nr. 63/2012 van 18 mei 2012 - Disposizioni urgenti in materia di riordino dei contributi alle imprese editrici, nonché di vendita della stampa quotidiana e periodica e di pubblicità istituzionale (voorlopig wetsdecreet nr. 63/2012 houdende spoedeisende maatregelen betreffende de herschikking van de bijdragen aan ondernemingen die dagbladen en tijdschriften uitgeven en verkopen en reclamediensten aanbieden), waarbij artikel 1, lid 6, onder a), 5), van wet nr. 249/97 is gewijzigd in de zin dat ondernemingen die reclamediensten aanbieden via radio en televisie, dagbladen of tijdschriften, het web of andere vaste of mobiele digitale media verplicht zijn zich in te schrijven in het register van aanbieders van communicatiediensten (hierna: „ROC”) (artikel 3, **[Or. 4]**, lid 5 ter). Daarnaast is artikel 43, lid 10, van decreto legislativo nr. 177/2005 – Testo unico dei servizi di media audiovisivi e radiofonici (wetsdecreet nr. 177/2005 – gecodificeerde wetstekst betreffende audiovisuele media en radio; hierna: „TUSMAR”) gewijzigd in de zin dat ook omzet afkomstig van „reclame online en op de diverse platformen, ook in directe vorm, met inbegrip van de middelen vergaard door middel van zoekmotoren, sociale media en deelmedia” (artikel 3, lid 5 bis) is opgenomen onder de totale omzet van het geïntegreerde communicatiesysteem (hierna: „SIC”).

- Volgens de AGCOM, verwerende partij, en de Associazione italiana Confindustria Radio Televisioni en de Federazione Italiana Editori Giornali (Fieg), die in rechte zijn verschenen ter ondersteuning van de verwerende partij, (omissis) is bij het aangehaalde d.l. nr. 63/2012 artikel 1, lid 6, onder a), 5), van wet nr. 249/97 gewijzigd (omissis) [gegevens die al in het vorige streepje zijn opgenomen] en tevens de werkingssfeer van artikel 43, lid 10, TUSMAR verruimd (omissis) [gegevens die al in het vorige streepje zijn opgenomen]. Het nieuwe nationale regelgevingskader heeft dus een aanpassing van beide regelingen noodzakelijk gemaakt: de regeling voor de IES **[Or. 5]**, waarbij de

personen die onder de informatieplicht vallen, zijn uitgebreid met degenen die inkomsten verkrijgen uit reclame on line; en de regeling voor het ROC, waarbij de inschrijvingsplicht is uitgebreid tot aanbieders van webreclamediensten.

Na de wijzigingen in de wetgeving heeft de AGCOM het bestreden besluit nr. 397/13/CONS vastgesteld, waarbij de verplichting economische gegevens te verstrekken is uitgebreid tot personen met inkomsten uit alle vormen van reclame op het web en andere vaste of mobiele digitale platformen [artikel 2, lid 1, onder e)], ook indien de statutaire zetel van deze marktdeelnemers zich buiten Italië bevindt maar zij hun activiteit uitoefenen binnen de nationale rechtsorde (artikel 3, lid 5). Tegelijkertijd heeft de AGCOM de regeling voor het ROC substantieel gewijzigd bij besluit nr. 398/13/CONS, waarin de verplichting tot inschrijving in het register van aanbieders van communicatiediensten is uitgebreid tot nationale persagentschappen, namelijk zij die hun informatie tegen betaling via abonnement verspreiden, ongeacht het gebruikte overdrachtsmedium, aan tenminste een nationale uitgeverij die een product in de zin van wet nr. 62/2001 vervaardigen (daaronder begrepen leveranciers van audiovisuele en radiodiensten, leveranciers van geassocieerde interactieve diensten of diensten met voorwaardelijke toegang, personen die via de radio uitzenden en nationale persagentschappen) om deze categorie activiteiten op één lijn te brengen met de categorie die door het bestreden besluit nr. 397/13/CONS wordt gedekt. De twee systemen voor de vergaring van informatie (IES en ROC) hangen namelijk nauw samen **[Or. 6]** en beantwoorden beide aan de behoefte de AGCOM een globaal beeld te bieden van de marktdeelnemers in de sector communicatie, zodat zij haar taken kan uitoefenen.

- Verzoeksters stellen daarentegen dat het bestreden besluit gedeeltelijk onrechtmatig is, voor zover de verplichting tot verstrekking van de IES is uitgebreid tot ondernemingen die webreclamediensten aanbieden [artikel 2, lid 1, onder e)] en met zetel in het buitenland (artikel 3, lid 5), en verzoeken om nietigverklaring van dit besluit en verklaring dat zij het recht hebben „niet te worden opgenomen onder de personen die de IES moeten verstrekken”.

- Volgens verzoeksters heeft de IES uitsluitend betrekking op marktdeelnemers in de sectoren uitgeverij en radio en televisie, dat wil zeggen „markten die relevant zijn voor pluriformiteit” (behoudens dat Google Ireland niet onder de Italiaanse wet valt en de verplichting tot verstrekking van de IES dus niet voor haar geldt, nu zij in een andere lidstaat van de Europese Unie is gevestigd), zodat de AGCOM niet bevoegd is. De AGCOM zou de subjectieve werkingssfeer van de IES onrechtmatig en in strijd met artikel 1, lid 28, van wet nr. 650/98 (de rechtsgrondslag) hebben uitgebreid tot de aanbieders van webreclamediensten.

- Meer bepaald overlappen het ROC en de IES volgens verzoeksters niet om de eenvoudige reden dat niet alle personen die zijn ingeschreven **[Or. 7]** in het ROC ook de IES moeten verstrekken. Aanbieders van telefoondiensten bijvoorbeeld zijn ingeschreven in het ROC maar de IES geldt voor hen niet. Evenzo is het niet

relevant dat enkele van de registers waarnaar wet nr. 650/1996 (waarbij de IES is ingevoerd) verwijst, zijn opgegaan in het ROC. Het gaat immers om twee instrumenten met uiteenlopende werkingssferen en adressaten. Bovendien legt de nieuwe ROC-regeling die is ingevoerd bij besluit nr. 398/13/CONS niet-ingezeten ondernemingen geen inschrijving in het register op, zelfs als zij inkomsten in Italië verwerven. Inderdaad is Google Ireland niet ingeschreven in het ROC. (omissis)

Voorts betogen verzoeksters dat niet in geding is dat de IES en het ROC zijn ingesteld en worden geregeld door verschillende wetten: de IES door de genoemde wet nr. 650/1996 en het ROC door wet nr. 249/1997. Bij d.l. nr. 63/2012 heeft de wetgever enkel wet nr. 249/1997 betreffende het ROC gewijzigd en de verplichting tot inschrijving voor aanbieders van webreclamediensten ingevoerd, maar de wet betreffende de IES heeft hij noch gewijzigd nog ingetrokken. (omissis) **[Or.8]** (omissis)

(omissis) [verdere argumenten van partijen]

- Verzoeksters voeren derhalve de volgende grieven aan:

1) Schending en onjuiste toepassing van de wet (wet nr. [650/1996] en **[Or. 9]** de TUSMAR); overschrijding van bevoegdheid vanwege ontbreken van de voorwaarden en verdraaiing van de feiten; schending van het evenredigheidsbeginsel

Verzoeksters stellen dat de uitbreiding van de IES tot aanbieders van reclamediensten die niet actief zijn in de sectoren audiovisueel en uitgeverij een evidente schending is van artikel 1, lid 28, van wet nr. 650/96. De AGCOM heeft aldus een verplichting verruimd zonder geldige rechtsgrondslag.

Verzoeksters betogen dat de regeling van het SIC ziet op de bescherming van pluriformiteit en niet van de mededinging, zodat de AGCOM niet bevoegd is (omissis).

[Verweersters] stellen (omissis) dat er een nauwe band is tussen de IES en het ROC, omdat het stelsel voor de vergaring van de IES-gegevens nauw samenhangt met het ROC. Inzonderheid bepaalt artikel 1, lid 28, van wet nr. 650/96 dat onder meer **[Or. 10]** de ingeschrevenen in het nationale register van radio- en televisieomroeporganisaties (wet nr. 223/90, artikelen 12 en 21; wet nr. 323/93, artikel 6, lid 3; wet nr. 250/90, artikel 11) en in het nationale persregister (wet nr. 416/81, artikel 11, leden 2 en 4, artikel 12, artikel 18, leden 1, 2 en 3, en artikel 19, lid 1) verplicht zijn de IES te verstrekken. Deze registers zijn echter opgegaan in het ROC, in de zin van artikel 1, lid 6, onder a), 6), van wet nr. 249/97, waarin is bepaald dat alle bepalingen betreffende het bijhouden en de organisatie van het nationale persregister en het nationale register van radio- en televisieomroeporganisaties met ingang van de datum van inwerkingtreding van

de in punt 5 genoemde regeling (voor de organisatie en het bijhouden van het ROC) zijn ingetrokken.

2) Schending van artikel 97 van de grondwet en overschrijding van bevoegdheid vanwege strijd met de logica, onredelijkheid en discriminatie voor zover de verplichting tot verstrekking van de IES bij het bestreden besluit is uitgebreid tot vennootschappen met zetel buiten Italië, een en ander omdat Google Ireland niet onder de TUSMAR valt en de uitbreiding van de IES tot deze vennootschap bijgevolg zonder rechtsgrondslag is.

Verweersters werpen tegen dat de TUSMAR weliswaar enkel verwijst naar leveranciers van audiovisuele en radiodiensten, maar het SIC een andere en ruimere werkingssfeer heeft, aangezien het verwijst naar personen die gehouden zijn zich in het ROC in te schrijven, die geen inkomsten mogen verwerven die hoger zijn dan 20 % van de totale inkomsten van het SIC, die op hun beurt afkomstig zijn van allerlei verschillende activiteiten (bijvoorbeeld inkomsten uit abonnementen en de verkoop van **[Or. 11]** dagbladen en tijdschriften, nationale persagentschappen enzovoort). Met de regeling van het SIC heeft de wetgever dus alle verschillende markten in het complexe communicatiestelsel willen identificeren voor een zo ruim mogelijke bescherming van pluriformiteit. Dientengevolge is de omstandigheid dat de statutaire zetel van een marktdeelnemer zich buiten Italië bevindt, in die sector dus van geen belang.

Onder verwijzing naar de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel met betrekking tot de vastgestelde maatregel stellen verweersters dat deze maatregel geschikt is voor het door de wetgever nagestreefde doel, namelijk de kring van personen verruimen die gehouden zijn louter ter informatie jaarlijks een verklaring af te leggen om de analyse te verruimen tot nieuwe activiteiten die de weerslag vormen van de technologische evolutie en de evolutie van de markt.

In dat verband halen verweersters overweging 19 van richtlijn 2000/31/EG (richtlijn inzake elektronische handel) aan, waarin het heet dat „[d]e plaats van vestiging van een bedrijf dat via een Internetsite diensten aanbiedt, [...] niet de plaats [is] waar zich de technologie ter ondersteuning van de site bevindt of waar de site toegankelijk is, maar de plaats waar de economische activiteit wordt uitgeoefend”.

Bovendien is ook de gestelde overlap van bevoegdheden met andere organen in de staten waarin de statutaire zetel van de vennootschappen zich bevindt, niet gegrond, juist omdat de verplichting de IES te verstrekken uitsluitend geldt voor omzet die op de Italiaanse markt is behaald.

[Or. 12]

3) Schending van de wet (artikelen 177 en 11 van de grondwet, artikel 56 VWEU); overschrijding van bevoegdheid vanwege ongelijke behandeling, kennelijke ernstige onbillijkheid, schending van het evenredigheidsbeginsel.

Inzonderheid is sprake van een duidelijke schending van artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, aangezien het bestreden besluit een beperking van het vrij verrichten van diensten jegens Google Ireland is.

Verweersters werpen tegen dat de IES louter ter informatie dient: de AGCOM vergaart met behulp ervan de noodzakelijke gegevens om welomschreven wettelijke verplichtingen na te komen en pluriformiteit te behoeden.

- Meer algemeen zijn volgens verzoeksters de volgende omstandigheden van belang:

– Google Italy, de Italiaanse dochtermaatschappij van de Google-groep, en Google Ireland, de Ierse dochtermaatschappij van de Google-groep, zijn niet actief in de sectoren uitgeverij of radio en televisie.

– Google Italy is evenmin actief als aanbieder van reclamediensten en levert enkel diensten aan andere groepsmaatschappijen.

- Om te beginnen is dus de rechtsvraag van belang of de AGCOM een buitenlandse onderneming, zoals Google Ireland, die uitsluitend online reclamebemiddelingsdiensten verleent, kan verplichten haar jaarlijks via de IES enkele boekhoudkundige gegevens te verstrekken.

[Or. 13]

- Volgens verweersters dient de IES „ook” om gegevens en informatie te verkrijgen voor de beoordeling van de economische omvang van het geïntegreerde communicatiesysteem (SIC) waarmee omstandigheden die een gevaar vormen voor de pluriformiteit in de zin van de TUSMAR kunnen worden gewaardeerd. In die context kan de AGCOM niet voorbijgaan aan de permanente aanwezigheid van marktdeelnemers met statutaire zetel buiten Italië die hun activiteiten binnen de nationale rechtsorde uitoefenen.

Verzoeksters brengen daartegenin:

a) Wet nr. 650/1996, waarbij de IES is opgericht, voorziet niet in de verplichting de IES te verstrekken voor ondernemingen die actief zijn in andere sectoren dan uitgeverij en radio/televisie, want dit instrument dient om economische gegevens te vergaren die nuttig zijn voor de bescherming van pluriformiteit in deze sectoren (uitgeverij en radio/televisie).

b) In de tweede plaats berust de uitbreiding van deze verplichting naar de buitenlandse aanbieders van reclamediensten online in het bestreden besluit op een irrelevante omstandigheid (het feit dat een deel van de inkomsten van een buitenlandse vennootschap wordt behaald met diensten aan Italiaanse cliënten).

c) In de derde plaats is de informatieplicht onnodig bezwarend voor aanbieders van webreclamediensten omdat de reclamesector volgens de AGCOM zelf niet relevant is voor pluriformiteit. Dat geldt eens te meer voor Google Ireland, dat geen deel uitmaakt van een groep die actief is op de markten die relevant zijn voor pluriformiteit (zoals gezegd, uitgeverij en een radio/televisie). De omzet van verzoekster kan haar dus nooit **[Or. 14]** in een positie brengen waarin zij een gevaar vormt voor pluriformiteit (omissis).

d) In de vierde plaats vormt de manier waarop de IES moet worden opgesteld een ernstige beperking van het vrij verrichten van diensten binnen de Europese Unie, aangezien Google Ireland deze gegevens overeenkomstig het besluit heeft moeten meedelen en daarvoor de presentatie van haar jaarrekening – die volgens de Ierse voorschriften was opgesteld – met behulp van haar eigen boekhouders in Dublin heeft moeten aanpassen in het licht van het Italiaanse privaatrecht. Vervolgens heeft de AGCOM om verduidelijkingen en informatie verzocht, waardoor Google Ireland externe Italiaanse juristen in de arm heeft moeten nemen. Deze lasten drukken niet op Italiaanse concurrenten (die hun jaarrekening al volgens de Italiaanse voorschriften opstellen) en komen dus neer op een evident geval van discriminatie.

- Volgens verzoeksters kan deze rechter dus niet uitsluiten dat het bestreden besluit – evenals de aangehaalde bepalingen van de nationale wet in kwestie, indien uitgelegd in de zin van de AGCOM – het Europees recht schendt. Zoals het Hof van Justitie meermaals heeft verklaard, vereist artikel 56 van het Verdrag niet alleen de afschaffing van iedere discriminatie van de in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter op grond van diens nationaliteit, maar tevens de opheffing van iedere beperking, ook indien deze **[Or. 15]** zonder onderscheid geldt voor binnenlandse dienstverrichters en dienstverrichters uit andere lidstaten (arrest van 25 oktober 2001, Finalarte e.a., C-49/98, C-50/98, C-52/98, C-54/98, C-68/98 en C-71/98). Het besluit zou het Europees recht schenden door een maatregel op te leggen die formeel analoog is, maar in feite buitenlandse ondernemingen discrimineert, want voor de IES kunnen Italiaanse ondernemingen de jaarrekening gebruiken die is opgesteld volgens de nationale privaatrechtelijke voorschriften. Buitenlandse vennootschappen daarentegen, zoals Google Ireland, moeten elk jaar economische gegevens verstrekken die zijn opgesteld volgens de criteria van de artikelen 2425 e.v. Codice civile (burgerlijk wetboek), hetgeen een ongerechtvaardigde en onevenredige beperking vormt (arrest van 18 juli 2007, Commissie/Duitsland, C-490/04).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet de toepassing van de nationale voorschriften van een lidstaat op in andere lidstaten gevestigde dienstverrichters geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en mag zij niet verder gaan dan nodig is voor het bereiken van dat doel. In casu is het niet evident dat verzoeksters onderworpen zijn aan de geconsolideerde tekst betreffende audiovisuele media en radio (TUSMAR) en is het dus niet nodig een maatregel op te leggen om die te handhaven, zoals de

verklaring omtrent economische gegevens (IES), terwijl de nationale regelgevende autoriteit voor het berekenen van de omzet van het geïntegreerde communicatiesysteem onder andere omstandigheden (bijvoorbeeld voor sponsoring) al andere instrumenten inzet, zoals schattingen en marktonderzoeken.

- Volgens vaste rechtspraak van het Hof van **[Or. 16]** Justitie is het verbod van discriminerende maatregelen absoluut en zijn er geen uitzonderingen voor minder ernstige gevallen (arresten van 18 juli 2007, C-490/04; 5 april 1984, Van de Haar en Kaveka de Meern, 177/82 en 178/82, en 29 november 2001, De Coster, C-17/00), ook niet in geval van beschermenswaardige doelstellingen zoals de belangen van werknemers (arresten C-577/10 en C-515/08).

- Met het oog op de beslissing in het onderhavige geding is het dus noodzakelijk het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing te verzoeken. Artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) bepaalt namelijk dat „de beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de unie verboden [zijn] ten aanzien van de onderdanen der lidstaten die in een andere lidstaat zijn gevestigd dan die, waarin degene is gevestigd te wiens behoeve de dienst wordt verricht”. De Italiaanse regelgevende instantie voor de sector telecommunicatie verlangt echter – op basis van een nationale regeling die niet eenduidig is – een complexe verklaring omtrent economische gegevens (opgesteld volgens de Italiaanse boekhoudkundige voorschriften) over de economische activiteiten waarbij Italiaanse consumenten zijn betrokken. Deze verplichting wordt onderbouwd met de bescherming van de mededinging, maar is noodzakelijkerwijs gekoppeld aan de andere, beperktere institutionele taken van de AGCOM ter bescherming van pluriformiteit in de betrokken sector. De verplichting geldt derhalve ook voor twee marktdeelnemers die niet vallen onder de werkingssfeer van de nationale wetgeving voor deze sector (TUSMAR) **[Or. 17]**, en met name, in casu, voor een nationale marktdeelnemer die enkel diensten verricht voor een andere groepsmaatschappij naar Iers recht, en voor deze laatste, een marktdeelnemer wiens zetel zich niet op het nationale grondgebied bevindt en die geen werknemers voor activiteiten op het nationale grondgebied inzet. De vraag is dus of deze verplichting in het licht van het evenredigheids criterium verder gaat dan nodig is om de door de nationale overheid nagestreefde doelstellingen te verwezenlijken, en dus een beperking van het vrij verrichten van diensten binnen de Europese Unie kan vormen die een schending is van artikel 56 van het Verdrag. In dat geval moet deze rechter de nationale regeling conform het Europees recht uitleggen en het voornoemde besluit nietig verklaren.

- Gelet op een en ander wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vraag van uitlegging gesteld (omissis):

Staat artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) in de weg aan de toepassing van het bestreden besluit nr. 397/13/CONS van de Autorità di garanzia nelle telecomunicazioni (AGCOM) en van de desbetreffende bepalingen van nationaal recht, voor zover uitgelegd in de zin van

de AGCOM, waarbij een complexe verklaring omtrent economische gegevens (opgesteld volgens de Italiaanse boekhoudkundige voorschriften) wordt opgelegd over de economische activiteiten waarbij Italiaanse consumenten zijn betrokken, welke verplichting wordt onderbouwd met de bescherming van de mededinging, maar noodzakelijkerwijs gekoppeld is aan de andere, beperktere institutionele taken van de **[Or. 18]** AGCOM ter bescherming van pluriformiteit in de betrokken sector, en waarbij deze verplichting ook geldt voor marktdeelnemers die niet vallen onder de werkingssfeer van de nationale wetgeving voor deze sector (Testo unico dei servizi di media audiovisivi e radiofonici), met name, in casu, voor een nationale marktdeelnemer die enkel diensten verricht voor een andere groepsmaatschappij naar Iers recht, en voor deze laatste, een marktdeelnemer wiens zetel zich niet op het nationale grondgebied bevindt en die geen werknemers voor activiteiten op het nationale grondgebied inzet, met andere woorden, vormt deze verplichting een beperking van het vrij verrichten van diensten binnen de Europese Unie die een schending is van artikel 56 van het Verdrag?

- (omissis) [procedure]

DICTUM

Het Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (omissis) houdt de behandeling van voornoemd beroep aan en

- (omissis) doet krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en overeenkomstig de overwegingen de processtukken aan het Hof van Justitie van de Europese Unie toekomen;

(omissis)

Aldus besloten te Rome in raadkamer op 11 maart en **[Or. 19]** 22 april 2015 (omissis)